

Arrest

nr. 118 870 van 14 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 22 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 1 oktober 2013 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat S. VAN ROSSEM en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 juli 2010 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 30 januari 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 86 318 van 27 augustus 2012 opnieuw de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 10 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Op 5 november 2012 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 1 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 1 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

« A Monsieur, qui déclare se nommer :

Aan de heer, die verklaart te heten:

Nom, prénom / Naam, voornaam: A., P.

date de naissance/geboortedatum : (...)1976

lieu de naissance/geboorteplaats: Abobo

nationalité/ nationaliteit: Ivoorkust

une interdiction d'entrée d'une durée de 3 ans est imposée,

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

sur le territoire beige ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen(2), sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre.

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

La décision d'éloignement du 15.09.2012 est assortie de cette interdiction d'entrée.

De beslissing tot verwijdering van 15.09.2012 gaat gepaard met dit inreisverbod.

MOTIF DE LA DECISION :

REDEN VAN DE BESLISSING:

L'interdiction d'entrée est délivrée en application de l'article mentionné ci-dessous de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o En vertu de l'article 74/11, §1, alinéa 2 de la loi du 15 décembre 1980, le délai de l'interdiction d'entrée est de 3 ans car :

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

o 2° l'obligation de retour n'a pas été remplie: Suite à la notification de l'ordre de quitter le territoire (annexe 13 quinquies) qui lui a été délivré le 15.09.2012, l'intéressé n'a pas encore entrepris de démarches pour quitter volontairement le territoire de la Belgique, ainsi que les territoires de l'espace Schengen. En outre, il a introduit une demande 9bis en date du 05.11.2012.

Dès lors, la durée maximum de trois ans d'interdiction d'entrée sur le territoire lui est imposée.

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene heeft, na het betekenen van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 quinquies) op 15.09.2012, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten.

Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 05.11.2012."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Verzoeker kreeg een bijlage 13 sexies waarbij het volgende wordt gemotiveerd:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft, na het betekenen van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 quinquies) op 15.09.2012, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 05.11.2012.

Dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken onterecht genomen werd. De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal art 3 geschonden worden, indien verzoeker dient terug te keren naar de Ivoorkust.

Dat het duidelijk mag zijn dat DVZ gefaald heeft rekening te houden met art 74/11, §1 van de vreemdelingenwet; deze bepaald het volgende: "§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval."

Bovendien werden er reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoeker alvorens een inreisverbod op te leggen.

Arrest nr. 92 111 van 27.11.2012 vermeldt immers het volgende:

"Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, op een onredelijke wijze heeft gehandeld.

Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen."

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het inreisverbod terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat het inreisverbod en de negatieve beslissing op de regularisatieaanvraag van verzoeker immers op dezelfde dag zijn gegeven.

Dat de motivering van dit inreisverbod dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat DVZ het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben voor verzoeker.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoeker, met betrekking tot de beslissing van een inreisverbod.

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van DVZ getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt:

"De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming." 1

Dat DVZ deze plicht flagrant schendt. Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij een afweging heeft gemaakt m.b.t. de specifieke situatie van verzoeker.

DVZ schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen in het dossier.

Bovendien wenst verzoeker op te merken dat hij een regularisatieaanvraag indiende. Deze werd echter onontvankelijk verklaard aangezien verzoeker niet in de mogelijkheid was om een identiteitsstuk te voegen.

Dat verzoeker wenst op te merken dat zijn aanvraag en de buitengewone omstandigheden die verzoeker aanhaalde echter nooit grondig onderzocht zijn geweest.

Dat het dan ook onzorgvuldig is van verwerende partij om hier geen rekening mee te houden.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld." 2

Verwerende partij stelt dat verzoeker weigert een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie.

Dat dit geenszins het geval is!

Verzoeker heeft er alles aan gedaan om legaal verblijf te bekomen.

Verwerende partij haalt zijn procedure, nota bene, zelf aan!

Dat het onredelijk is van verwerende partij om te verwachten dat verzoeker het leven dat hij in alle veiligheid in België heeft opgebouwd, achterlaat!

Dat hij niet gekozen heeft voor illegaal verblijf. Integendeel zelfs, verzoeker doet er alles aan om legaal verblijf te bekomen.

Zijn langdurig verblijf, zijn blijf van integratie en dat een eventuele terugkeer naar de Ivoorkust een schending van art 3 van het EVRM zou uitmaken, zorgen ervoor dat verzoeker wel degelijk geregulariseerd dient te worden, toch weigert verwerende partij hier rekening mee te houden. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!"

2.2 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Bovendien betoogt verzoeker dat de beslissing 'ten onrechte' is genomen waardoor hij in wezen de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Vooreerst betoogt verzoeker dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden indien hij dient terug te keren naar de Ivoorkust.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM omdat het terugkeren naar de Ivoorkust een onmenselijk behandeling uitmaakt, wordt opgemerkt dat de bepaling van artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. *In casu* dient te worden vastgesteld dat het betoog van verzoeker waarbij hij stelt dat een terugkeer naar de Ivoorkust een onmenselijke behandeling uitmaakt, op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Bovendien herinnert de Raad eraan dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt en nog minder verzoeker verplicht terug te keren naar de Ivoorkust. De bestreden beslissing houdt enkel een inreisverbod in voor het grondgebied van België en van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen en dit voor de duur van drie jaar. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aldus niet aangetoond.

Anders dan verzoeker voorhoudt, ligt de weigering van zijn regularisatie ook niet aan de basis van het afleveren van het inreisverbod aangezien uit de motieven van de beslissing blijkt dat het inreisverbod is genomen met toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet omdat verzoeker niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting. Verzoeker kan derhalve niet ernstig voorhouden dat de beslissing diende te motiveren nopens de weigering van de aanvraag tot verblijfsmachtiging.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*.

In de beslissing wordt verder gemotiveerd dat verzoeker *“na het betekenen van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 quinquies) op 15.09.2012, nog geen stappen (heeft) ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten.”* Dit motief wordt niet betwist door verzoeker zodat het niet kennelijk onredelijk is om een inreisverbod op te leggen aan verzoeker.

Waar in de beslissing wordt verwezen naar de aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 november 2012 motiveert verweerder zijn vaststelling dat verzoeker nog geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied vrijwillig te verlaten en aan de terugkeerverplichting te voldoen. Verweerder stelt integendeel vast dat verzoeker, enkele maanden na de kennisgeving van het bevel om het grondgebied te verlaten, een verblijfsmachtiging heeft aangevraagd. De verwijzing naar de verblijfsmachtiging ter illustratie van het motief dat verzoeker heeft nagelaten om stappen te ondernemen om het grondgebied te verlaten, is niet kennelijk onredelijk.

Verzoeker betoogt vervolgens dat uit de beslissing op geen enkele wijze blijkt dat er een afweging is gemaakt met betrekking tot zijn specifieke situatie. De zorgvuldigheidsplicht is geschonden doordat verweerder geen rekening houdt met alle elementen van het dossier. Verzoeker merkt in het bijzonder op dat hij een regularisatieaanvraag indiende waarin hij buitengewone omstandigheden aanhaalde en deze omstandigheden zijn niet grondig onderzocht aangezien zijn aanvraag onontvankelijk is verklaard omwille van het gebrek aan een identiteitsstuk.

Verweerder past *in casu* de maximumtermijn van drie jaar toe nadat hij heeft vastgesteld dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan de terugkeerverplichting. Op grond van de vaststelling dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hetgeen niet wordt betwist door verzoeker, kan de gemachtigde van de staatssecretaris krachtens artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een inreisverbod opleggen van maximum drie jaar. De verplichting om een inreisverbod op te leggen impliceert inderdaad niet dat verweerder verplicht is de maximumtermijn van drie jaar op te leggen. Evenwel toont verzoeker niet aan, aan de hand van de loutere verwijzing naar de buitengewone omstandigheden in zijn aanvraag van 5 november 2012 dat er op grond van specifieke omstandigheden redenen zouden bestaan die een snelle terugkeer op Belgisch grondgebied noodzakelijk maken en waarmee bij het opleggen van het inreisverbod rekening moest worden gehouden. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat het toepassen van de maximumduur van drie jaar omdat hij geen gevolg heeft gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, kennelijk onredelijk is. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Verzoeker betwist niet dat hij geen gevolg heeft gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de asielaanvraag definitief verworpen is bij arrest nr. 86 318 van 27 augustus 2012 door de Raad. De aanvraag om machtiging tot verblijf, waarnaar in de beslissing overigens wordt verwezen, is onontvankelijk verklaard op 1 oktober 2013. Verzoeker maakt in het licht van zijn betoog niet aannemelijk dat verweerder geen rekening zou hebben gehouden met alle stukken van het dossier en geen onderzoek zou hebben gevoerd met betrekking tot de ‘specifieke situatie’ van verzoeker. De beslissing is gestoeld op een correcte feitenvinding. Dienvolgens maakt hij een schending van de door hem aangehaalde bepaling geenszins aannemelijk.

Het redelijkheidsbeginsel dat verzoeker ook geschonden acht, wordt geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Verzoeker betoogt in dit verband dat hij *“er alles aan (heeft) gedaan om legaal verblijf te bekomen”* en dat het onredelijk is om te verwachten dat hij het leven in België achterlaat. Het feit dat verzoeker met een asielaanvraag en een aanvraag tot verblijfsmachtiging heeft getracht legaal verblijf te bekomen, doet evenwel geen afbreuk aan de correcte vaststelling dat verzoeker niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting nadat hem een bevel om het grondgebied te verlaten is ter kennis gebracht. Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet verzoeker er niet van vrijstelde om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 september 2012. Het louter indienen van een dergelijke aanvraag heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus en verhindert niet dat het bevel kan worden uitgevoerd. Bovendien is uit de bespreking hierboven gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid de maximumtermijn van drie jaar heeft toegepast, nu uit de stukken van het dossier geen specifieke omstandigheden blijken die nopen tot een mindere duur dan de maximumtermijn en verzoeker maakt dit evenmin aannemelijk in zijn verzoekschrift met de loutere verwijzing naar de buitengewone omstandigheden in zijn aanvraag. Met zijn betoog wordt de schending van het redelijkheidsbeginsel niet aangetoond.

Waar verzoeker ten slotte meent dat hem een regularisatie diende te worden toegekend omwille van zijn langdurig verblijf, zijn blijf van integratie en de schending van artikel 3 van het EVRM bij een eventuele terugkeer naar de Ivoorkust, merkt de Raad op dat de beslissing tot weigering van zijn regularisatie *in casu* niet voorligt. De bestreden beslissing betreft immers een inreisverbod. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk nu de grief gericht is tegen de weigering van zijn regularisatie.

In zoverre het de bedoeling van verzoekers raadvrouw lijkt te zijn om, aan de hand van haar uiteenzetting ter terechtzitting het middel uit te breiden door te stellen dat *‘er evenmin is gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod of het toepassen van de maximum termijn’* in de bestreden beslissing dient opgemerkt te worden dat het ‘nieuw middel’ niet op een ontvankelijke wijze voor het eerst ter terechtzitting kan worden aangevoerd aangezien het geen middel van openbare orde betreft noch een middel is dat verzoeker niet in het inleidend verzoekschrift kon aanvoeren. De uitbreiding van het middel ter terechtzitting is bijgevolg evenmin ontvankelijk.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend veertien door:	
mevr. N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN